

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobce: **D. H. N., nar., státní příslušnost: V.**

zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8,
Brno

proti

žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji, se sídlem 13 Chu Van An,
Hanoj, Vietnamská socialistická republika,**

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a žalobní tvrzení

1. Žalobce se žalobou ze dne 28. 4. 2017 domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Uvedl, že se dne 28. 4. 2017 kolem 8.20 hod. se svou zástupkyní osobně dostavil k žalovanému za účelem podání žádosti o pobyt – zaměstnaneckou kartu (dále jen „žádost“). Žalobce měl registraci v tzv. systému Visapoint na 8.30 hod. Teprve kolem 9.00 hod. se otevřela vstupní brána žalovaného a zaměstnankyně žalovaného žalobci sdělila, že žádné žádosti nepřijímá. Když žalobce poukázal na svou registraci v systému Visapoint, zaměstnankyně žalovaného odpověděla, že se zeptá uvnitř, a zavřela bránu. Po delší době a opakovaném zvonění stejná zaměstnankyně žalovaného žalobci sdělila, že žádné žádosti se podávat nebudou a žalobce nemůže jít dovnitř podat žádost. Žalobci tak nebyl umožněn

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

vstup do prostor žalovaného, ačkoli byl jediným žadatelem, který se dostavil. Podle žalobce neexistoval žádný zákonný důvod, proč nebyl vpuštěn do vnitřních prostor žalovaného a nebylo mu umožněno osobně podat žádost. Žalobce dodatečně zjistil, že mu byl dne 27. 4. 2017 v 11.09 hod. zaslán e-mail, že schůzka je zrušena. Z tohoto e-mailu však nebylo zřejmé, proč žalovaný zrušil žalobcovu registraci v systému Visapoint jeden den před termínem podání žádosti. Žalobce měl za to, že registrace v systému Visapoint není podmínkou vstupu na zastupitelský úřad a podání žádosti, neboť v úředních hodinách mu měl být vstup do vnitřních prostor žalovaného umožněn bez ohledu na to, zda měl či neměl registraci v systému Visapoint.

2. Žalobce tedy navrhl, aby soud ve výroku rozsudku označil za nezákonný zásah postup žalovaného, spočívající v tom, že dne 28. 4. 2017 neumožnil žalobci vstup do svých prostor a podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, přestože se žalobce za účelem jejího podání osobně dostavil v úředních hodinách žalovaného.

II. Obsah podání uplatněných v soudním řízení

3. Žalovaný, resp. Ministerstvo zahraničních věcí, ve vyjádření k žalobě ze dne 23. 8. 2017 konstatoval, že z důvodu zneužívání termínů systému Visapoint prováděl v předmětném období kontrolu žadatelů prostřednictvím telefonického dotazu, neboť ti v mnoha případech využívali slotů pro dlouhodobá víza za účelem studia pro podání žádosti o zaměstnanecké karty. Vietnamským studentům tak bylo tímto postupem znemožňováno podávání jejich žádostí. Žadatelé o zaměstnaneckou kartu často uvedli neexistující, případně nedostupné telefonní číslo. V takových případech má žalovaný možnost v souladu s veřejně přístupnými „Pravidly registrace“ registraci zrušit, což byl i případ žalobce. Žalovaný, resp. Ministerstvo zahraničních věcí, tedy navrhl, aby soud žalobu zamítl.

4. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že z pravidel zveřejněných na internetové stránce systému Visapoint nevyplývá povinnost žalobce zvedat žalovanému telefon ani oprávnění žalovaného zrušit žalobcovu registraci z důvodu, že žalobce telefon nezvedá. Ani z § 170 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), nevyplývá, že by byl žalovaný oprávněn sjednaný termín cizinci zrušit.

5. V reakci na přípisy soudu, které týkaly otázek souvisejících s pasivní legitimací, Ministerstvo zahraničních věcí v podáních ze dnů 26. 10. 2017 a 24. 11. 2017 uvedlo, že ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 150/2017 Sb., o zahraniční službě a o změně některých zákonů (zákon o zahraniční službě), je žalovaný organizačním útvarem Ministerstva zahraničních věcí. Vyjádření Ministerstva zahraničních věcí ze dne 23. 8. 2017 je tedy také vyjádřením žalovaného. S ohledem na citované ustanovení postrádá žalovaný pasivní žalobní legitimaci, tou je naopak nadáno Ministerstvo zahraničních věcí jako takové, resp. Ministerstvo zahraničních věcí je minimálně oprávněno za žalovaného vystupovat.

III. Jednání před Městským soudem v Praze

6. Zástupkyně žalobce při jednání před soudem nejprve nastínila problémy spojené s registrací v systému Visapoint při podávání žádostí o pobytové oprávnění. Žalobci se přes obtíže s tím spojené podařilo zajistit si registraci k podání žádosti, avšak přibližně půl hodiny poté, kdy již měl podávat žádost, mu bylo sděleno, že jeho registrace byla zrušena. To si následně ověřil ve své e-mailové schránce. Na základě jeho stížnosti následně vyšlo najevo, že registrace byla zrušena z důvodu, že zastupitelský úřad ověřoval telefonicky, zda se žalobce dostaví a zda se jedná skutečně o něj, avšak žalobce se nepodařilo dovolat. Žalobce se domnívá, že v takovém případě neměl zastupitelský úřad registraci zrušit, ale měl možnost kontaktovat žadatele prostřednictvím e-mailu. Skutečnost, že takové zrušení registrace nemá oporu v obecně závazných právních předpisech, ani ve vnitřních předpisech Ministerstva zahraničních věcí, což potvrdilo i Ministerstvo zahraničních věcí.

7. K dotazu soudu, zda žalobce žádal o registraci k podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, zástupkyně žalobce uvedla, že se domnívá, že ano, avšak doklad o registraci k tomuto druhu pobytového oprávnění žalobce nemá. Uvedla, že žalobce se dostavil k zastupitelskému úřadu, aby podal jak žádost o dlouhodobé vízum za účelem studia, tak žádost o zaměstnaneckou kartu. Má za to, že v dané věci není relevantní, zda žalobce měl registraci k podání dlouhodobého víza nebo zaměstnanecké karty, a to z toho důvodu, že on se dostavil k zastupitelskému úřadu, aby podal oba dva druhy těchto žádostí. Nejvyšším správním soudem bylo potvrzeno, že je nesprávným postupem, není-li cizinci umožněno podat žádost lidsky důstojným způsobem. Jestliže se žalobce domáhal vstupu do zastupitelského úřadu a měl registraci, tak měli úředníci být schopni jeho žádost přijmout. Nedostatečná personální obsazenost úřadu tak není relevantní. K listině, kde je zaznamenáno, že žalobce neodpovídal na telefonická volání, uvedla, že je to pouze záznam rukou pravděpodobně zaměstnankyně, není zřejmé, čím je to záznam a zda skutečně třikrát volala na telefonní číslo žalobce. I kdyby však zaměstnankyně volala opakovaně, stále to neopravňuje zastupitelský úřad ke zrušení registrace, neboť v obecně závazných předpisech není uvedeno, že by zastupitelský úřad byl oprávněn registraci zrušit.

8. Zástupce žalovaného přisvědčil tomu, že žalobce nebyl vpuštěn do prostoru zastupitelského úřadu, a to z toho důvodu, že mu byla zrušena registrace v systému Visapoint. Došlo k tomu z toho důvodu, že zastupitelský úřad v Hanoji měl v předmětné době nedobré zkušenosti, že ze strany právního zástupce cizince docházelo k využívání nebo k vybírání termínů, které nabízel systém Visapoint ve prospěch jeho klientů, kteří vybírali termíny určené pro podávání žádostí studentů o dlouhodobá víza za účelem studia. Není pravda, že žalobce měl registrován termín pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Záznam registrace v systému Visapoint jasně potvrzuje, že žalobce měl sjednaný termín pro dlouhodobé vízum za účelem studia. Protože s tímto negativním jevem se zastupitelský úřad v předmětné době setkával dlouhodobě, činil kontrolu telefonních čísel, neboť často byla uváděna neexistující telefonní čísla. To byl případ i žalobce, kdy dokument ve spise jasně dokládá, že se nebylo možné žalobce dovolat. Uvedl, že v době platnosti systému Visapoint na internetových stránkách zastupitelského úřadu existovala veřejně přístupná pravidla registrace, konkrétně v čl. 10, který stanovil, že pokud žadatel uvede nepravdivé informace, tak je možné přistoupit ke zrušení registrace. Žalobce se na zastupitelský úřad dostavil v úředních hodinách, které však byly vymezeny právě pro přijímání žádosti o dlouhodobá víza za účelem studia. Proto a i z důvodu, že mu byla registrace zrušena, nebyl vpuštěn do úřadu a nebylo mu umožněno podání žádosti.

Zástupce žalovaného poukázal na obdobný spor před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 3 A 73/2017, v němž byla žaloba zamítnuta. Dále poukázal na rozsudek sp. zn. 6 Azs 324/2017 Nejvyššího správního soudu, který do jisté míry korigoval předchozí, tzv. májovou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Judikatura tak vešla na názor, že zastupitelský úřad nemá takové technické a personální možnosti jako správní orgán na území České republiky, a proto je oprávněn nějakým způsobem si organizovat svoji činnost. Proto právní úprava v definici osobního podání žádosti vyžaduje, aby žadatel vlastně respektoval rozdělení úředních hodin podle jednotlivých pobytových titulů, což se v daném případě nestalo. Pro vyslovení nezákonného zásahu tak nebyla ze zákonem stanovených podmínek v ust. § 82 s.ř.s. splněna 3. podmínka, spočívající v nezákonnosti jednání žalovaného. Zástupce žalovaného k přednesu zástupkyně žalobce také korigoval, že by Ministerstvo zahraničních věcí potvrzovalo nezákonnost postupu žalovaného, a to s poukazem na to, že vyřízení stížnosti žalobce bylo vydáno bez vědomí vízového odboru ministerstva.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze přezkoumal předložený spisový materiál a postup žalovaného z hlediska žalobních námitek podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

10. Žaloba není důvodná.

11. Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

12. Soud považuje nejprve za vhodné vyjádřit se k relevantním procesním otázkám, které se týkají především pasivní legitimace žalovaného. Soud v tomto směru připomíná, že se jimi v nedávné době zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, jenž v rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 – 52, publ. pod č. 3601/2017 Sb. NSS, konstatoval: *V řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem (§ 82 a násl. s. ř. s.), jenž měl spočívat v tom, že pracovník zastupitelského úřadu bránil žadateli v osobním podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, neboť žadatel nebyl pro účely podání žádosti registrován v systému Visapoint přidělujícím potenciálním žadatelům o víza termíny k návštěvě daného zastupitelského úřadu za účelem podání žádosti, je žalovaným správním orgánem daný zastupitelský úřad. Místní příslušnost krajského soudu se v takových případech řídí podle sídla Ministerstva zahraničních věcí.*

13. V dané věci však v průběhu soudního řízení na písemnosti soudu adresované žalovanému reagovalo Ministerstvo zahraničních věcí, které zastávalo názor, že žalovaný postrádá pasivní legitimaci a že Ministerstvo zahraničních věcí je oprávněno přinejmenším žalovaného zastupovat. Ministerstvo zahraničních věcí bylo toho názoru, že závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 – 52, na nyní posuzovanou věc nedopadají, neboť Nejvyšší správní soud v něm

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

nezohlednil novou právní úpravu danou zákonem o zahraniční službě. Soud však se stanoviskem Ministerstva zahraničních věcí nesouhlasí. Klíčovým faktorem pro posouzení otázky, který správní orgán je pasivně legitimován jako žalovaný ve správním soudnictví, je dle citovaného rozsudku to, kdo vykonával v dané věci své kompetence. V tomto směru je tedy významné materiální (kompetenční) pojetí pojmu „správní orgán“, naopak institucionální uspořádání entity bude zpravidla irelevantní či pouze pomocné kritérium. Pokud tedy s účinností zákona o zahraniční službě (tedy od 1. 7. 2017) platí, že zastupitelský úřad je „organizační útvar ministerstva zřízený za účelem plnění úkolů služby v zahraničí“ (§ 4 odst. 1 zákona o zahraniční službě), jedná se toliko o upřesnění organizačního uspořádání zahraniční služby. Z hlediska správního soudnictví se však nic nemění, neboť zastupitelský úřad i po nabytí účinnosti zákona o zahraniční službě zůstává v rámci výkonu své pravomoci správním orgánem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2017, č. j. 4 Azs 168/2017 – 15).

14. Žalobce v žalobě označil za žalovaného právě zastupitelský úřad. Jednání zastupitelského úřadu, v němž žalobce spatřoval nezákonný zásah, se mělo odehrát dne 28. 4. 2017, přičemž v mezidobí (tj. ode dne posuzovaného jednání zastupitelského úřadu do dne rozhodnutí soudu) nedošlo k žádné změně ustanovení § 166 zákona o pobytu cizinců, které obecně stanoví kompetence Ministerstva zahraničních věcí a zastupitelských úřadů ve věcech pobytu cizinců. S ohledem na to nelze v dané věci uvažovat ani o analogické aplikaci § 69 s. ř. s., neboť na Ministerstvo zahraničních věcí nepřešla působnost žalovaného určená zákonem o pobytu cizinců.

15. S ohledem na výše uvedené tedy nelze než uzavřít, že i v dané věci je v souladu se závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 – 52, žalovaným správním orgánem zastupitelský úřad (konkrétně pak Velvyslanectví České republiky v Hanoji), a nikoli Ministerstvo zahraničních věcí. Právě s Velvyslanectvím České republiky v Hanoji rovněž Městský soud v Praze v dané věci jednal jako se žalovaným a umožnil mu tak plně realizovat jeho procesní práva. Pokud žalovaný upřednostnil komunikovat se soudem prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí, pak lze konstatovat, že takový postup obecně vyloučen není. V případě zastupování v řízení před soudem je namístě (na rozdíl od pravidel pro určování pasivně legitimovaného správního orgánu) akcentovat institucionální hledisko, z jehož pohledu je zastupitelský úřad toliko specifická součást Ministerstva zahraničních věcí. I z konkrétních okolností dané věci je patrné, že žalovaný svěřil realizaci svých procesních práv a povinností právě Ministerstvu zahraničních věcí. Žalovaný zaslal prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí soudu správní spis, čímž splnil svou povinnost ve smyslu § 74 odst. 1 s. ř. s. Z listiny ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2314/2017-HANOI, založené ve správním spisu, lze dovodit, že žalovaný k obsahu žaloby poskytl své vlastní vyjádření, přičemž požádal „VO zdvořile o přípravu odpovědi MS v Praze“ (zkratkou „VO“ žalovaný zřejmě označil „Ministerstvo zahraničních věcí, Vízový odbor“). Toto vyjádření žalovaného je pak obsahově shodné i s vyjádřením k žalobě ze dne 23. 8. 2017, které soudu zaslalo právě Ministerstvo zahraničních věcí, Vízový odbor. Je tedy zřejmé, že ačkoli v dané věci se soudem přímo komunikovalo Ministerstvo zahraničních věcí, jednalo tak v zastoupení žalovaného.

16. K meritu věci soud především vychází z předmětu právní ochrany, které se žalobce dovolává. Žalobce v podané žalobě a výslovně v návrhu rozsudečného výroku soudu (petitu) spatřuje nezákonný zásah v jednání žalovaného, jímž žalovaný neumožnil žalobci vstup do prostor zastupitelského úřadu za účelem osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Žalobce tak vymezuje jím tvrzený zásah *zapovězením vstupu do zastupitelského úřadu*, a to *ve věci povolení k pobytu – typu zaměstnanecké karty*. Žalobce tak zásah do svých práv nespatřuje v jednání, jímž byl ověřován telefonní kontakt na žalobce a v tom, že by mu pro neúspěšnost tohoto kontaktu byla registrace zrušena. Zrušení registrace a důvody k tomu vedoucí jsou sice předmětem argumentace k obhájení stanovisek obou stran, nejsou však předmětem namítaného zásahu. Podstatou sporu je, zda přesto, že žalobce byl registrován pro podání žádosti v systému Visapoint (registraci žalobce žalovaný nerozporuje), byl žalovaný oprávněn neumožnit mu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Pro zodpovězení této otázky je třeba posoudit jednání žalovaného ve vztahu k povaze žádosti a k organizačním možnostem a opatřením žalovaného.

17. Soud považuje za nespornou skutečnost, že žalobce měl k podání žádosti registraci v systému Visapoint. Z kopií dokumentů předložených žalobcem však vyplývá, že dne 27. 4. 2017 mu byl ze systému Visapoint odeslán e-mail s předmětem „Appointment Cancelled“. V tomto dokumentu jsou připsány ručně psané poznámky, z nichž je patrné, že dne 27. 4. 2017 bylo na určité telefonní číslo (tj. patrně telefon žalobce) ze strany žalovaného třikrát voláno, avšak bez úspěchu. Pod tímto záznamem o pokusech o telefonické spojení bylo připsáno slovo „zrušeno“. Z tohoto dokumentu, který se nepochybně vztahuje k datu pohovoru na den 28. 4. 2017 v 8.30 hod., je uveden typ víza, označený jako „Long-term visa for study“ (žádost o dlouhodobé vízum - pobyt za účelem studia). Žalobce se však dne 28. 4. 2017 v 8.20 hod. dostavil osobně k žalovanému za účelem podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, avšak nebylo mu umožněno vstoupit dovnitř a žádost podat. Žalovaný svůj postup ve dnech 27. 4. 2017 a 28. 4. 2017 vysvětlil v dokumentu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2314/2017-HANOI tím, že dochází ke zneužívání slotů ve Visapointu k podávání žádostí za jiným účelem. Z tohoto důvodu provádí žalovaný kontrolu žadatelů prostřednictvím telefonického dotazu. V mnoha případech žadatelé uvedou neexistující telefonní číslo, případně hovor nikdo nezvedá. V takových případech žalovaný přistupuje ke zrušení registrace v systému Visapoint, což byl i případ žalobce.

18. V nyní posuzované věci je třeba vycházet z toho, že žalobci nepochybně nebylo dne 28. 4. 2017 umožněno podat žádost o zaměstnaneckou kartu zjevně proto, že žalobce byl registrován v systému Visapoint (formálně pro podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem studia, srov. dokument nadepsaný „Appointments export“), avšak registrace mu byla žalovaným zrušena, neboť se žalovaný obával (v důsledku absence reakce žalobce na pokusy o telefonický kontakt), že žalobce registraci v systému Visapoint „zneužije“ k podání jiného typu žádosti. Rozhodné však je, že sám žalobce v žalobě uvedl, že se osobně dostavil podat žádost nikoli o dlouhodobé vízum za účelem studia, ale o zaměstnaneckou kartu, přičemž není sporována skutečnost, potvrzená i při jednání zástupcem žalovaného, že den 28. 4. 2017 (pátek) nebyl dnem určeným pro přijímání žádostí o zaměstnaneckou kartu. Žalobce se tedy, dostavil k podání žádosti o zaměstnaneckou kartu v termínu, vyhrazeném pro přijímání žádostí k dlouhodobému pobytu za účelem studia. V této souvislosti tedy oprávněnost či neoprávněnost telefonického kontaktování žalobce a z toho vyplývající zrušení registrace není právně

významná, neboť nemůže nic změnit na skutečnosti, že žalobce se k žalovanému osobně dostavil v úřední hodiny nevyhrazené pro podávání žádostí o zaměstnaneckou kartu.

19. S ohledem na výše uvedené soud poukazuje nejen na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 324/2017-32, který se k otázce vstupu cizince do zastupitelského úřadu mimo úřední hodiny vyhrazené pro podávání žádostí o pobytové oprávnění vyslovil pro přijatelnost určité úpravy úředních hodin pro osobní přístup žadatelů do budovy zastupitelského úřadu, ale zejména na aktuální rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 7 Azs 75/2018, posuzující obdobnou situaci, jaká nastala i v případě žalobce.

20. Ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem pod č. j. 7 Azs75/2018 se žadatel, shodně jako žalobce, nedomáhal podání žádosti o pobytové vízum za účelem studia, ale podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Právě skutečnost, že žadatel usiloval o podání žádosti pro jiný typ pobytového oprávnění, než pro který se v systému Visapoint registroval a pro který byl daný den vyhrazen, byla v uvedené věci shodně jako ve věci žalobce klíčová. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku vyšel ze své recentní judikatury, že žalovaný je oprávněn organizovat svou úřední činnost prostřednictvím stanovení úředních hodin pro jednotlivé agendy. V této souvislosti zmínil právě již rozsudek č. j. 6 Azs 324/2017 - 32, dle něhož *„každý správní orgán je oprávněn si svou činnost určitým způsobem zorganizovat, což zahrnuje i rozvržení úředních hodin pro jednotlivé oblasti působnosti správního orgánu. V takovém případě nelze postup žalovaného shledat nezákonným“*.

21. Nejvyšší správní soud k situaci, kdy se žadatel dostavil mimo úřední hodiny, uvedl, že trvání na respektování úředních hodin jednotlivých agend zastupitelského úřadu není přímým zásahem

ve smyslu § 82 s. ř. s. Jakkoliv má násobně vyšší poptávka po podání žádostí na ZÚ Hanoj za důsledek, že nikoliv všichni žadatelé mohou být v každý okamžik úředních hodin uspokojeni, fakt, že se na některého žadatele nedostane řada, je pouhým nepřímým důsledkem regulace správního úřadu v podobě úředních hodin. Správní soudy již v několika svých rozsudcích vyšly ze zjištěné a nesporné skutečnosti, že úřední hodiny jsou u zastupitelského úřadu v Hanoji jasně stanoveny v úterý a ve čtvrtek pro žadatele o pobytový titul bez registrace ve Visapointu. V nyní posuzované věci se žalobce se dostavil na pracoviště žalovaného v pátek dne 28. 4. 2017, aby podal žádost o zaměstnaneckou kartu, přestože úřední hodiny byly vyhrazeny pro podání jiného typu žádosti (vízum k pobytu nad 90 dní za účelem studia). Žalobcem nebylo v řízení prokázáno, že by pro takový typ pobytového oprávnění byl registrován k podání žádosti. Navíc pokud jeho registrace byla zrušena, vztahovaly by se na jeho jakoukoliv žádost bez registrace v systému Visapoint úřední dny v úterý a čtvrtek.

22. Odmítnutí přijetí žádosti mimo úřední hodiny vyhrazené pro danou agendu proto ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu není nezákonným zásahem. Trvání na respektování úředních hodin pak s ohledem na výše uvedenou judikaturu nelze žalovanému vytýkat. Opačný přístup by mohl vést k nedůvodnému omezení cílové skupiny studentů, pro kterou jsou konkrétní úřední hodiny určeny.(zde studenti).

23. Z uvedených důvodů mě žalovaný legitimní důvod, aby dne 28. 4. 2017 žalobce osobně nepřijal a neumožnil mu podání žádosti o pobytové oprávnění. Jeho postup proto nelze považovat za nezákonný.

V. Závěr a náklady řízení

24. Z výše uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že jednání, jímž žalovaný dne 28. 4. 2017 žalobci neumožnil vstup do prostor zastupitelského úřadu v Hanoji za účelem podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, není nezákonným zásahem. Soud proto podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.

25. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu soud nepřiznal náhradu nákladů řízení, žalovanému pak náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. května 2018

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu